

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ

ΑΡΙΘ. 605. — 31 ΙΟΥΛΙΟΥ 1888. ΔΕΛΤΑ 10.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ: 'Επὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἀριθ. 35.

Φύλλα τῆς «Ἑστίας» ἀποστέλλονται ὡς δαίρημα τοῦ περιοδικοῦ οὐχὶ μόνον εἰς πάντα ζητοῦντα, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅν τινα ἤθελε μᾶς ὑποδείξῃ πᾶς τις τῶν ἡμετέρων συνδρομητῶν ἢ ἀνταποκριτῶν ὡς ἀσμενίζοντα εἰς ἀναγνώσματα τοῦ εἴδους τῆς «Ἑστίας».

ΕΣΤΙΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΕΤΟΣ ΙΓ' — ΑΡΙΘ. 657

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΑΙΓΥΠΤΟΝ ὑπὸ Α.Ρ. Ραγκαβῆ.
Ο ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ, μυθιστορία 'Ιουλίου Κλαρετῆ, μεταφράσεις Χ. Α.

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ Ο ΠΡΩΤΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΒΟΥΡΓΙΑΣ, ὑπὸ Θεμ. Σοφούλη.

Η ΞΕΝΟΥΛΑ ποίημα ὑπὸ Γεωργίου Δροσίνη.

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

'Ετελεύτησε κατ' αὐτὰς ὑπερεβδόμηκοντούτης ὁ διάσημος φιλόλογος Βόνιτς, ἑφορος τῶν ἀνωτέρων ἐκπαιδευτηρίων παρὰ τῷ ὑπουργείῳ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως ἐν Πρωσσίᾳ. Ὁ Βόνιτς ἡσχολήθη ἰδίως περὶ τὸν Πλάτωνα καὶ τὸν Ἀριστοτέλη· αἱ περὶ τῶν πλατωνικῶν διαλόγων διατριβαὶ τοῦ εἶνε ἀριστουργήματα κριτικῆς καὶ διαλεκτικῆς τέχνης. Πρὸς τοῦτοις ἐξέδωκε τὴν Μεταφυσικὴν τοῦ Ἀριστοτέλους μετὰ κριτικῶν καὶ ἐξηγητικῶν σημειώσεων, συνεπλήρωσε δὲ τὴν ὑπὸ τῆς πρωσσικῆς Ἀκαδημίας ἐκδόσιν τῶν ἀπάντων τοῦ ἐκ Σταγείρων φιλοσόφου, συντάξας τὸν πολυθρόνητον πίνακα τῶν ἀριστοτελικῶν λέξεων καὶ φράσεων, αὐτόχρημα ἀριστοτελικὸν λεξικὸν ἐξ ἑννεακοσίων ὡς ἔγγιστα σελίδων εἰς μέγεθος τετάρτου, ἀληθὲς θησαυροφυλάκιον, ἐξ οὗ αἱ καθ' ἡμᾶς λεξικογράφοι μετέγραψαν πολλὰς τέως ἀγνώστους λέξεις.

— Ἐν τῷ ἐσχάτῳ γενομένῳ συνεδρίῳ τῶν φίλων καὶ ἐπαίρων τῆς ἐν Ἀθῆναις ἀγγλικῆς σχολῆς ἠγόρευσαν πολλοὶ μετὰ ζήλου ὑπὲρ τῆς προόδου καὶ κραταιώσεως τοῦ λυσιτελοῦς τούτου ἰδρύματος. Ὁ γραμματεὺς Κ. Μακμίλλαν ἐδήλωσεν ὅτι ἡ οἰκονομικὴ θέσις τῆς σχολῆς δὲν εἶνε εὐάρεστος, διότι αἱ πόροι ἐξηνεληθήσαν ἤδη· ἐὰν δὲ μὴ ἐπέλθῃ τῇ γενναίᾳ χρηματικῇ βοήθειᾳ, ἡ διάλυσις τῆς σχολῆς ἔσται ἀναπόδραστος. Ὁ προεδρεύων λόρδος Χέρσελ παρετήρησεν ὅτι «αἰσθάνεται ἐντροπὴν ἀναλογιζόμενος ὅτι ἡ χώρα ἡ τοσαῦτα πράξασα ὑπὲρ τῆς ἀναγεννήσεως τῆς καθ' ἡμᾶς Ἑλλάδος, ἀπολείπεται τῶν ἄλλων εὐρωπαϊκῶν κρατῶν ἐν τῷ μεγάλῳ ἔργῳ τῆς κλασικῆς ἐρεῦνης». Μετὰ τούτων ὁ σὶρ Γεώργιος Βῶεν, διατελέσας πρὸ τεσσαράκοντα ἐνιαυτῶν πρῶτανις τῆς Ἰονίου Ἀκαδημίας, εἶτα δὲ διαπρέψας ὡς διοικητῆς ἐν Χογκόγκ καὶ ἐν Αὐστραλίᾳ ἐπέδειξε τὴν ἀνάγκην τῆς ὑποστηρίξεως τῆς σχολῆς· τελευταῖον δὲ διευθυντὴς αὐτῆς Ἑρνέστος Γάρνερ ἐξήρε λίαν εὐφρόμως τὴν φιλόφροναν συμ-

περιφορὰν καὶ προθυμίαν τῆς Ἑλληνικῆς κυβερνήσεως. Βεβαίως ἡ σχολὴ δὲν θά δυνήσῃ νὰ διαγωνισθῇ εὐδοκίμως πρὸς τὰς ἄλλας ἐν Ἀθῆναις σχολὰς καὶ μάλιστα τὴν γαλλικὴν καὶ τὴν γερμανικὴν, ἐὰν μὴ προσέλθῃ αὐτῇ ἐπικούρος ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις δι' ἱκανῆς κατ' ἔτος χορηγίας.

— Ἐν Λονδίνῳ ἐγένετο κατ' αὐτὰς λαμπρὰ ἔκθεσις ἑλληνικῶν πηλίνων ἀγγείων ἐκ τῶν συλλογῶν διαφόρων φιλοτέχνων Ἀγγλῶν, καὶ ἐπὶ πᾶσι τοῦ μαρκεσίου Νόρθαμπτων καὶ τοῦ Κ. Βράντγκεμ. Ἐκ τῶν κεραμίνων τούτων ἀριστοτεχνημάτων τινὰ εἶνε ὄντως θαυμάσια, μόλις δὲ καὶ μετὰ βίας καὶ μετὰ πολλὰς ἐκλιπαρήσεις κατένευσαν οἱ κτήτορες νὰ παρατάξωσιν αὐτὰ εἰς κοινὴν ἔκθεσιν.

— Ἐξεδόθη εἰς τεύχος ὁ Κανονισμὸς τοῦ ἐν Ἀμστελδάμ ἐσχάτως συστάτος Φιλελληνικοῦ Συλλόγου, περὶ οὗ διὰ μακρῶν ἐν προγενεστέροις φύλλοις τῆς «Ἑστίας» ἐγράφαμεν. Κατὰ τὸ α' ἄρθρον τοῦ κανονισμοῦ τούτου εἰς τρεῖς γλώσσας συντεταγμένον, Ὀλλανδικήν, Γαλλικὴν καὶ Ἑλληνικὴν, σκοπὸς τοῦ Συλλόγου εἶνε: α') Ἡ ἐνθάρρυνσις τῆς σπουδῆς τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ φιλολογίας ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τοῦ νῦν, ὡσαύτως δ' ἡ ἐπέκτασις καὶ ὅπου δεῖ διδρῶσιν τῆς διδασκαλίας· β') Ἡ συζήτησις καὶ λύσις τοῦ ζητήματος τῆς προσαρμογῆς τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης ἐν τῇ ἐκπαιδεύσει· γ') Ἡ προστασία παντὸς τοῦ ἑλληνισμοῦ συμφέροντος, ἐξαιρουμένων τῶν πολιτικῶν ζητημάτων. Μεταξὺ τῶν πρὸς ἐνέργειαν τοῦ Συλλόγου μέσων ἔσται καὶ ἡ ἔδρυσις περιοδικοῦ εἰς γλώσσας πέντε, γαλλικὴν, γερμανικὴν, ἀγγλικὴν, λατινικὴν καὶ ἑλληνικὴν κατὰ προτίμησιν τοῦ γράφοντος. Ἡ συνδρομὴ τῶν μελῶν συνίσταται εἰς φορ. 3 ἤτοι φρ. χρ. 6 1/2 δι' ἑκάστον συλλογικὸν ἔτος. Τὸ προεδρεῖον τέλος τοῦ Συλλόγου τούτου ἀποτελεσθῇ ἐκ τῶν κ. Α. Ρ. Ραγκαβῆ, τιμητικοῦ προέδρου, τοῦ Καθηγητοῦ Α. van den Es, προέδρου, Dr E. Mehler, ὑποπροέδρου, Dr H. C. Muller, γραμματέως, Α. J. Flammet, ὑπογραμματέως, Ν. Βλάχου, ταμῆα, Dr F. L. Abresch, ὑποταμῆα, Der H. C. Rogge, βιβλιοθηκάρου. Ἡ δὲ τοῦ περιοδικοῦ ἐπιτροπὴ ἐκ τῆς κυρίας M. Zwaanswijk, Α. J. Flament καὶ Dr H. C. Muller.

— Ὁ «Χρόνος» ἐξαίρει ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ τὰ ἔργα τοῦ Συλλόγου τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων, ὅστις ἱδρύσας τὴν ἐν Ἀθῆναις Ἀγγλικὴν Σχολὴν καὶ ἐπέληρθη τῶν ἐν Κύπρῳ ἀνακαταρῶν. «Διὰ προσόχην μὴ ὑπερβαίνουσαν τὸς 300 λίρας κατ' ἔτος, λέγει, οἱ Ἀγγλοὶ λόγιοι συνεταιρίσθησαν τῇ σοφῇ Εὐρώπῃ πρὸς ἀνίχνευσιν τῶν θησαυρῶν τῆς ἑλλ. τέχνης, ἀφύπνησαν τὸ ἐνδιαφέρον τῶν κατ' οἶκον σπουδαστῶν ὑπὲρ τῆς ἱστορίας καὶ τοῦ δαιμονίου τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, ἀνέυρυν δ' ἐν Κύπρῳ πολλὰ διδασκτικὰ καὶ τινα περικαλλεῖα κειμήλια».

— Οἱ Βαυαροὶ πρίγκηπες ἔχουσιν, ὡς φαίνεται, μεγάλην ῥοπήν εἰς τὴν ἱπποκρατικὴν τέχνην. Οὐδεὶς ἀγνοεῖ ὅτι ὁ δούξ Κάρολος Θεόδωρος, ἀδελφὸς τῆς αὐτοκρατορίας τῆς Αὐστρίας, εἶνε δοκιματωτὸς ὀφθαλμιάτρος, ἀνεκὲς δὲ τοῦ χαλεποῦ τούτου ἐπάγγελμα μετὰ τοσούτου φιανθρώπου ζήλου καὶ μετὰ τοσαύτης ἀπαπαρνήσεως, ὥστε πρὸς αὐτὸν ἀρμύζει πληρέστατα τὸ χρυσοῦν τοῦ θείου Κόδου ἱατροῦ παράγγελμα περὶ τοῦ ἀρρήκτου συνδέσμου τῆς φιλοτεχνίας καὶ τῆς φιανθρωπίας. Κατ' αὐτὰς ἑτέρας Βαυαρὰς ἡγεμονόπαις, ὁ πρίγκηψ Λουδοβίκος Φερδινάνδος τῆς Βαυαρίας, τριακοντούτης ὡς ἔγγιστα τὴν ἡλικίαν, ἔλαθεν ἄδειαν παρὰ τῆς κυβερνήσεως, μετὰ προηγησαμένην ἑξέτασιν καὶ δοκιμασίαν, νὰ μετέρχεται τὸ ἐπιτήδευμα τοῦ ἱατροῦ ἐν τῷ γερμανικῷ κράτει.

— Ἐπειδὴ αἱ ἐν τῷ Βορείῳ Πόλῳ ἐπιστημονικαὶ ἐρευνήσεις οὐδέποτε μέχρι τοῦδε ἀπέληξαν εἰς πρακτικόν τι καὶ δραστικὸν ἀποτέλεσμα, ἡ Νορβηγία προτίθεται νὰ πρᾶτῃν εἰς τὰ μεγάλα εὐρωπαϊκὰ Κράτη, ὅπως ἑκάστον αὐτῶν ἐπιχειρῇ ἐρευννητικὰς κατόπιν τοῦ ἄλλου, ἵνα οὕτω συνεχίζεται τὸ ἔργον συστηματικῶς, τῶν ἐρευννητῶν ἀναλαμβάνοντων αὐτὸ ἀκριβῶς ἐν τῷ σημείῳ, ὅπου ἀφίθη ὑπὸ τῆς προηγουμένης ἀποστολῆς.

— 'Επὶ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου Comédie Française κατὰ τὸν προσεχὲς χειμῶνα θὰ ἀναβιβασθῇ ἑμμετρον δράμα τοῦ Henri de Bornier φέρον τὸν τίτλον *Μωάμεθ*.

— 'Ο Διμήλιος Ζολά, δεχθεὶς κατ' αὐτὰς τὸ παράσημον τῆς Λεγεώνας τῆς Τιμῆς, καθ' οὗ ἄλλοτε εἶχε σφοδρῶς καταιεληθῇ, ἐδήλωσε πρὸς διαφόρους δημοσιογράφους ὅτι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα προσεχῶς θέλει προτείνει τὴν ὑποψηφιότητά του ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ.

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

Πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς «Εστίας».

Διὰ τοῦ βραχέως σημειώματος, περὶ τοῦ τάφου τοῦ Σοφοκλέους, ὅπερ ἐδημοσιεύσατε ἐν τῷ τελευταίῳ φύλλῳ τῆς «Εστίας», ὁ κ. Α. Οἰκονόμος ἂν μὴ κατ' ὀρθὴν νὰ ἀποδείξῃ πού ἐστὶν ὁ Σοφοκλῆς, κατεδείξεν ὅμως τρανόντατα ὅτι εἶναι ἄνθρωπος ἀρχαῖος καὶ ἔννοε' νὰ τηρῇ ἀπαρεγκλίτως τὴν μέθοδον, ἣν ἐν τῷ ὀψίμῳ φιλολογικῷ του σταδίῳ καθιέρωσεν. Ἡ μόνη διαφορά τοῦ σημειώματος τούτου ἀπὸ τοῦ πολυφυλλήτου περὶ Μύρωνος φυλλαδίου εἶνε ὅτι ἐν τούτῳ μὲν ὁ γράφων εἶνε ἀτομώτερος, λεηλατῶν συγγράμματα, ἅτινα ὑπέθετε οὐτὶ πολλὰ γνωστὰ εἰς τὸ ἑλληνικὸν δημόσιον, ἐν δὲ τῷ ἐκ μῆδ' καὶ μόνῃς σελίδος τῆς «Εστίας» ἀποτελουμένῳ δευτέρῳ ἔργῳ αὐτοῦ δεικνύει μείζον θάρρος. Περὶ τοῦ τάφου τοῦ Σοφοκλέους μακρὰ συζητήσεις ἐγένετο ἄλλοτε ἐν τῷ ἑλληνικῷ τύπῳ μεταξὺ τοῦ ἐν Πέστῃ καθηγητοῦ κ. Ι. Τέλφου καὶ τοῦ μακαρίτου Δ. Πανταζῆ. Αἱ διατριβαὶ αὐτῶν ἐτυχον αὐραίας δημοσιότητος, καταχωρηθεῖσαι ἐν τῇ ἐφημερίδι *Καιροῦ* (1872 καὶ 1873), ἐν τοῖς «Ἑλληνικοῖς συγγραμμάταις» τοῦ κ. Τέλφου, ἐν τῇ *Ἐφημερίδι* τῶν *φιλομαθῶν* καὶ ἐν τῷ περιοδικῷ συγγράμματι *Παρθενῶν* (1880 τ. Δ' σ. 552 κέ.). Ὁ κ. Οἰκονόμος, ὅστις ὡς φρόνιμος ἄνθρωπος οὐδὲ γρὺ λέγει περὶ τῆς συζητήσεως ταύτης, παρέλαβεν εὐτόλμως τὴν περὶ τοῦ τόπου τῆς ταφῆς τοῦ Σοφοκλέους γνώμην τοῦ Τέλφου καὶ τὰ ὑπὲρ ταύτης ἐπιχειρήματα αὐτοῦ, καὶ ὡς ἴδια τὰ ἐπαρουσίασεν διὰ νὰ μὴ παραπονεθῇ δὲ καὶ ὁ μακαρίτης Πανταζῆς ἐδανείσθη καὶ ἀπὸ αὐτὸν μίαν παραπομπὴν εἰς τὸν Harriot, τοῦ ὁποίου τὸ συγγραμμα, καθὼ ἀρχαιολογικὸν, ἦτο ὡς εἰκὸς παντελῶς ἀγνωστον εἰς ἐφημερίαν καθηγητὴν τῆς ἀρχαιολογίας, οἷος ὁ κ. Οἰκονόμος.

Εἰς τῶν συνεργατῶν σας.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἡ νῆσος Φολέγανδρος ὑπὸ Ἀλκιβιάδου Χαρίλαου. Ἐν Ἀθήναις. 1888. 8ον, σελ. 68. Τιμᾶται ἀντὶ φράγκου.

Ἡ Φολέγανδρος, μία τῶν μεσημβρινῶν Κυκλάδων νήσων, μεταξὺ Μήλου καὶ Σικίνου κειμένη, ἠϊεῖσθη μέχρι τοῦδε τριπλῶν μονογραφικῶν γεωγραφικῶν καὶ ἱστορικῶν. Πρῶτος περὶ ταύτης ἔγραψεν ὁ I. N. Κονταρίνης μελέτην σύντομον δημοσιευθεῖσαν ἐν «Πανδύρῳ» τόμῳ 20 σελ. 460 καὶ 21 σελ. 25. Δεύτερος δὲ ὁ κ. Ζαφείριος Δ. Γαβαλάς, γράψας μονογραφίαν «Ἡ νῆσος Φολέγανδρος» δημοσιευθεῖσαν ἐν τῷ τόμῳ τοῦ Δελτίου τῆς Ἱστορικῆς καὶ Ἑθνολ. Ἑταιρίας, ἐκδοθεῖσαν δὲ καὶ ἰδιαίτερος, περὶ ἧς ἐγράψαμεν ἱκανὰ ἐν βιβλιοκρισίᾳ δημοσιεύσει ἐν Δελτίῳ «Εστίας» ἀριθ. 550, 12 Ἰουλίου 1887. Τρίτος δὲ ὁ Ἀλκιβιάδης Χαρίλαος, δημοδιδάσκαλος ἐν Φολέγανδρῳ ἐδημοσίευσεν πρὸ ὀλίγου τὴν ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω ἐπιγραφὴν μονογραφίαν, ἐκ σελίδων 68, ἣν προανήγγειλεν ὁ κ. Γαβαλάς ἐν σελ. 32 τῆς ἰδιαίτερας ἐκδόσεως (504 τοῦ Δελτίου τῆς ἱστορ. ἑταιρίας).

Ἡ περιγραφή τοῦ κ. Α. Χ. ὡς πρὸς τὸ γεωγραφικὸν καὶ ἱστορικὸν τμήμα εἶνε ἀντίγραφον τοῦ ἔργου τοῦ κ. Γαβαλά, οὗτινος ἐν παρόδῳ μόνον ἀπαξ μνημονεύει ἐν σελ. 12, ἐνῶ ὡρεῖται ἐν τῷ προλεγομένῳ νὰ μνημονεύσῃ τῶν πηγῶν ἐξ ὧν ἤντησεν. Ἐπίσης ὁ κ. Α. Χ. ὡρελήθη εἰς τὰ περὶ ἐκτάσεως τῆς νήσου ἐκ τῶν παρατηρήσεων, ἃς ἐγράψαμεν εἰς τὸ ἔργον τοῦ κ. Γαβαλά (Δελτίον «Εστίας» ἀριθ. 550) περιέπεσε δὲ εἰς παραδρομὴν ἀντιγράφας τὰ τοῦ ἐμβαδοῦ

τῆς νήσου διότισημειοῖ ὅτι ἡ νῆσος ἔχει ἐμβαδὸν 358 τετραγ. χιλιομ. ἐνῶ ἡμεῖς εἰχομεν σημειώσει 35. 8. Ἀλλ' ἴσως τοῦτο εἶνε τυπογραφικὸν λάθος, ὅπερ ὅμως ἀνάγκη νὰ σημειωθῇ διότι ἡ διαφορὰ εἶνε μεγάλη.

Εἰς τὰ γεωγραφικὰ τοῦ κ. Γαβαλά προσέθεσεν ὁ κ. Α. Χ. ὀλίγα γεωγραφικὰ μόνον ὀνόματα θέσεων περιουσιῶν ὕδατος, καὶ τινῶν ἀκρωτηρίων μικροτέρων, εἰς τὰ ἱστορικὰ δὲ ἐπίσης ὀλίγα ὡς τὸ περὶ τῆς ὑποταγῆς τῶν νήσων τῷ 1771 εἰς τοὺς Ρώσους, ὅτινες διώρισαν ἐπιμελητὴν τῶν νήσων τὸν ἐκ Μυκόνου Ἀντώνιον Ψαρόν, οὗ καὶ δημοσιεύει ἔγγραγον πρὸς τοὺς Προστούς Φολεγάνδρου (1771, Ἀπρίλ. 1).

Ἐπὶ τῆς λοιπῆς περιγραφῆς τῆς νήσου συντόμως ὁ κ. Α. Χ. ἐκθέτει τινὰ περὶ ἐθίμων τῆς νήσου κατὰ τοὺς γάμους, βαπτίσεις καὶ κηδείας, καὶ ἄλλας περιστάσεις τοῦ βίου. Ἐπίσης δὲ ἀφηγεῖται τὰ περὶ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει φιλεκπαιδευτικῆς ἀδελφότητος τῶν Φολεγανδρίων. Περιέχει δὲ καὶ ἐπιγραφὰς τινὰς ὧν τινὲς ἐδημοσιεύθησαν ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ κ. Γαβαλά, ἄλλαι δὲ ἀλλαχοῦ εἶχον δημοσιευθῇ.

Ἐν παραρτήματι δὲ δημοσιεύει ποίημα δημοῦδες ἐξιστοροῦν τὰ περὶ τοῦ ληστοπειρατοῦ Ζαχαριᾶ, ὅστις ἀπαπειράθη νὰ ληστεύσῃ τοὺς Φολεγανδρίους τῷ 1794 ἄγων 40 πειρατῆς, ἀλλ' ἀπεκρούσθη ὑπὸ τῶν κατοίκων. Δημοσιεύει δ' εἰς καὶ ὑπόμνημα ἐξανδραποδισμοῦ Φολεγανδρίων ὑπὸ τοῦ Ὀθωμανοῦ ναυάρχου Τζανούμ Χότζα, περὶ οὗ διαλαμβάνουσι καὶ ὁ Κονταρίνης καὶ ὁ Γαβαλάς.

Ἐπίσης δὲ δημοσιεύει καὶ ἑτέρα ἔγγραφα 1) διαταγὴν τοῦ Ὀθωμανοῦ ναυάρχου Χουσεῖν πασᾶ πρὸς τοὺς προστάτας καὶ κατοίκους τῆς νήσου Πολυκάνδρου, διαλαμβάνουσαν περὶ ἐκλογῆς ἀρχῶν τῆς νήσου (ἔτος 1792). 2) διαταγὴν Πέτρου Γαβαλά ἀπεσταλμένου ὑπὸ τοῦ μεγάλου διερχομένου Παναγιωτάκη Μουρούζη. 3) Δείγματα ἀποφάσεων προσετώτων καὶ ζαμπίτιδων τῆς νήσου, καὶ ἐγγράφου ἀγοραπωλησίας τῶν ἐτῶν 1806 καὶ 1808.

Ἐν γένει δὲ τὸ ἔργον τοῦτο ἄτε βασιζόμενον ἐπὶ τοῦ δημοσιευθέντος τοῦ Γαβαλά, καὶ ἐπὶ τινῶν ὡς ἀνεφάρμακ ἐλαχίστων συμπλεγμάτων, ἄτινα ὡς δημοδιδάσκαλος ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐν τῇ νήσῳ ὁ κ. Α. Χ. συνέλεξε, παρέχει περιγραφήν τῆς νήσου καλὴν, ὑπολείποντο τοῦ τοῦ κ. Γαβαλά ὡς πρὸς τὴν πρωτοτυπίαν καὶ τὴν ἑλλειψιν χάρτον.

Α. Μ.

Archaeological Institute of America. *Papers of the American School of Classical Studies at Athens*. Vol. II (1883-1884) An Epigraphical Journey in Asia Minor by J. R. Sittlington Sterrett Ph. D. Boston (Damrell and Upham) 1888.

Τοῦ αὐτοῦ Vol III (1884-1885). *The Wolfe Expedition to Asia Minor* by J. R. Sittlington Sterrett Ph. D. Boston (Damrell and Upham) 1888.

Οἱ δύο ἀνωτέρω ἀναγραφόμενοι τόμοι (ὧν ὁ τρίτος ἐξεδόθη ὀλίγον πρὸ τοῦ δευτέρου) ἀποτελοῦσι τὰς Ἑπετηρίδας τῆς ἐν Ἀθήναις Ἀμερικανικῆς Σχολῆς τῶν Κλασσικῶν Σπουδῶν. Ἐχει ἤδη ἐκδοθῇ τῷ 1885 ὁ πρῶτος τόμος περιλαμβανὼν τὰς ἐργασίας τῆς Σχολῆς ἐν ἔτει 1882—1883. Τοῦ δ' καὶ τοῦ γ' τόμου τὸ περιεχόμενον εἶνε ἀνθρακῆς ἐπιγραφικόν, οἱ δύο δηλαδὴ οὗτοι τόμοι ὥριστη νὰ περιλάβωσι τὰ ἀποτελέσματα δύο σπουδαιωτάτων ἐπιστημονικῶν ἐκδρομῶν, ἃς ἐνήργησεν εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν κατὰ τὸ ὅρος τοῦ 1885 ὁ κ. Sterrett. Καὶ οἱ δύο τόμοι, ἄριστα ἐκτετυπωμένοι, κοσμοῦνται καὶ ὑπὸ γεωγραφικῶν πινάκων ἀκριβεστάτων τῶν ἐπαρχιῶν ἐκείνων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὧν ἐγένετο ἡ ἐπιγραφικὴ ἐρευνήσις. Εἶναι δὲ, ὡς εἰκός, πλείστου λόγου ἄξια τὰ ἐπιγραφικὰ ταῦτα δημοσιεύματα, λίαν εὐπρόσδεκτα πρὸς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἑπιστήμην δωρῆματα τῆς ἀξιολογώτατης Ἀρχαιολογικῆς τῶν Ἀμερικανῶν Σχολῆς. Λυπούμενοι ὅτι τὸ Δελτίον τῆς «Εστίας» δὲν εἶνε δυνάτον νὰ δεχθῇ ἔκτενσεστέραν τῶν δύο ἀγγελλομένων βιβλίων ἀνάλυσιν, σπεύδομεν οὐδὲν ἥττον νὰ καταστήσωμεν τὴν δημοσίευσιν αὐτῶν γνωστὴν εἰς τοὺς ἀρχαιολογοῦντας.

P. Terenti *Afri Hecyra*. Texte latin publié avec un commentaire explicatif et critique par Paul Thomas professeur à l' Université de Gand. Paris, Klincksieck, 11 Rue de Lille, 1887.

T. Macci *Plauti Aulularia*. Texte latin publié κατὰ par Alexandre Blanchard professeur au Lycée d' Amiens. Paris, Klincksieck, 1888.